

ומי לא היה שם? חיים הרצוג!

גיבוב אומלל זה של תירוצים והתחמקויות כא במקום מדיניות. מאחוריו עומדת עובדה פשוטה: שמעון פרס, שתרגם בעצמו תרומה עצומה להפיכת אש"ף לשטן בעיני הציבור הישראלי, אינו מעז להגיד לציבור את האמת, הידועה לכל: שצריכים להידבר עם אש"ף, אם רוצים לצעוד צעד קדימה, ולוא גם הקטן ביותר.

על כוס תה

רעולם אין עוד שום הבנה ל-עמדה הישראלית האומרת שאסור "לדבר עם טרוריסטים". עמדה זו איבדה כל אמינות. אויבי ישראל רגילים להשוות אותה לדרום-אפריקה הגזענית. אבל גם במדינה מקוללת זו קרה משהו. בראשית החודש הוצג שם מחזה, שגם בחלומות הפרועים ביותר אי אפשר היה לחזות אותו. פיטר בותא, הנשיא הגזעני של המדינה הגזענית, הזמין אליו את האסיר נלסון מנדלה, שנרון למאסר-עולם בעוון טרוריות. המנהיג הכושי, היושב מזה 27 שנים בכלא, הובא אל הנשיא, שהגיש לו בעצמו כוסית ושאל אותו כמה קוביות סוכר הוא מעדיף.

פאת. לכן מנהלת ארצות-הברית "דרשיח" עם אש"ף, העולה במהירות כנראה, ושכבר הגיע אל סף דלתו של ערפאת. לכן מוזמן ער-פאת לכל הבירות החשובות בעיר, לם, בוא אחר זו.

זה כל כך ברור, עד כי מוזר שבישראל יש תהליך הפוך. בשבוע שעבר נשאל על כך שר מעון פרס, בשיחה "שלא לפירסום" במיוזון הכנסת. קבוצה של עיתונאים שוחחה איתו. ריווחה על כך העיתונאית אורנה קרוש מהמקומון "העיר", שלא ראתה את עצמה כפופה להתחייבות שלא לפרסם. לדבריה, שאל יגאל גורן, כתב הטלוויזיה: "אתה מבין שכלי אש"ף העניין לי יילך. אם מרברים על אומץ, למה אתה לא קם באומץ ואומר שצריך לדבר עם אש"ף?" פרס: "טוב, מה אמרנו, יצחק רבין ואני, בלישכה (של מיפולג"ת העבודה) אמרנו שאנחנו מסכימים ללך שהפלסטינים ידברו עם גורם שהם רוצים." גורן: "למה לא תגידו ישר—

צעד הסגנוני הענקי של "שיבטי כרויה-ארץ" שנועד לשוות למאורע ציביון בינלאומי, חובק-עולם. כל פרט של מראש צועד זה נודע מראש. כך נמסר מראש שבתל-הלוכה יצערו זה לצד זה שני ילדים — האחד ערבי והאחר יהודי, בצורת חסיד קטן, מגודל-פיאות וחובשי כיפה. הערבי נשא דגל פלסטיני. ההודי נשא דגל ישראלי. הדבר פורסם מראש בעיתונים בעולם (אך לא בישראל). והנה, כאשר צעדה התל-הלוכה לעיני מיליון צופותים ר"700 מילי-יון צופי-טלוויזיה (אך לא הטלוויזיה וזה הישראלי!) קם סופר באופן הפגנתו ממקומו ופרש, לאות מחאה על הצגת "הדגל אש"ף". היה זה מעשה אידיוטי, שהיה לו המשך אידיוטי עוד יותר. סופר הודיע שלא פירסם הודעה פומבית

העובדה זעקה לשמיים, אך שום כלי-תיקשורת ישראלי לא העז להשמיע אותה: מדינת-ישראל לא הוזמנה לחגיגות בפאריס, במלאת 200 שנה למהפכה הצרפתית. במאורע הבינלאומי החשוב ביותר של השנה, ישראל נעדרה. נשיאה לא נמנה עם הנשיאים שהוזמנו, ראשיה-המשלה נעדר גם הוא. לעומת זאת נכח שם חוסני מוכארכ, נשיא-מצרים. היתה זאת סטירת-לחי מצלצ'לת, שהעדיף כאלף עדים על מצבה הבינלאומי הנוכחי של ישראל.

המלך רוגז

אמנם, ישראל לא היתה המדינה היחידה שראשיה לא הוזמנו. היו עוד מדינות, שפסחו עליהן מסיבות שונות (ראה מה הם אומרים). אולם עד לפני חמש שנים לא

ראשי המדינות בפאריס
סטיר-חלחי מצלצלת

בכך רמז לא רק שהוא עומד לשחרר את האסיר המפורסם ביותר בעולם, אלא גם להפכו לבן-שיח. המרחק בין בותא ומנדלה גדול אף מן המרחק בין יצחק שמיר ויא"סר ערפאת. אך כיום אין להעלות על הדעת ששמיר יזמין את ערפאת לכוסית בביתו בירושלים, כדי ל"חלף עימו חוויות מימיה-המחותרת. אולם אם זה קרה בדרום-אפ"ר, הועלם ריקה, זה יקרה גם בישראל. העולם כולו חפץ בכך. הידידה האחרונה של ישראל בעולם, ארצות-הברית, נמצאת בעצמה בדרך-המלך ליעד זה. אולם ישראל מתעקשת — ומבחינה זו אין כמעט הבדל בין אריאל שרון, יצחק שמיר, ושמעון פרס.

על מחאתו, כדי שלא להעמיד את ישראל באור של מקלקל-תה. היה זה מעשה-חלם אמיתי: גם פרש, גם דאג שזה יודוע, גם הודיע שאינו רוצה לקלקל, גם הרגיו מיליוני צופותים. היתה זאת ההשתתפות היחידה של ישראל בחגיגות בפאריס.

היה כלל עולה על הדעת שמדינת ישראל תיעדר בהזדמנות כזאת. מה קרה? אין זה סוד כי פראנסואה מיט'ראן להזמין לפאריס את יאסר ערפאת, התנפל עליו המימסר הירי הצרפתי, המקבל את הנחיתות מישראל. שגריר-ישראל בפאריס, עובריה סופר, אדם שמנוי וגמור עימו למצוא חן בעיני הבוסים שלו בכל מחיר, אף חרג מן המסורת הדיפלומטית והשמיע הערה פוגעת. מיטראן, גאוותן שהפך כמעט ל"מלך חדש, אינו שוכח ואינו סולח. ישראל נמצאת ברשימה השחורה שלו.

פרס: "אנחנו נשתמש בנוסח ש-אמרתו עד עכשיו על תושבי השטח-חיים. גם בציבור בישראל מחסום פסיכולוגי עמוק מן המושג אש"ף. בנו את זה במשך שנים. אני לא אומר. נדבר עם אש"ף, בין השאר כי אני רוצה לנצח בבחירות." מישוה אחר: "או איפה האומץ, וזה ההתליך המדיני חשוב יותר מכל הדברים האחרים?" פרס: "מה זה אומץ? לדהיגול היה באלג'יריה אומץ? דהיגול אמר לשחוריי-הרגליים (המתנחלים הצרפתים) שהם צורקים, ושאלג'יריה היא צרפתית. וכמה שהוא היה קרוב לחטוף את הכדור, בכל מיני ניסיונות לחסל אותו! אש"ף עשה דברים איומים, טעויות איומות, אנחנו בסך הכל גרמנו לו להתמתן, בכך שלא היכרנו בו לפני שישיג את עמדתו ביחס ל-242, 338 והי טרור. אילצנו אותו להכניס את הד שינויים האלה. ויכול להיות שאם אנחנו עומדים עכשיו על זה שלא ננהל איתם משאומתן, נקבל מהם עוד דברים. אבל אתם יכולים לכו"תוב, להגיד משאומתן עם אש"ף. תגידו אתכם."

המאורע הזה מרגיש את מצב-הנוכחי של ישראל בעולם — אחרי הכרזת-השלום של אש"ף בחודש ה-20 של האינתיפאדה, אחרי "חישוקי" הליכוד. רגלי ישראל ופלסטיין, זה לצד זה, היו יותר מאשר הברקה של אמרגן שוהרסנסציה. הם ביטאו נאמנה את תודעת הציבור ברוב מדינות העולם. אין עוד הקבלה ישראל-מצריים או ישראל-ירדן. בעיני העולם כולו, ההקבלה היא ישראל-אש"ף. העלייה הדיפלומטית המסחררת של אש"ף בשוק הדיפלומטי הבינלאומי מבטאת תודעה עולמית זו. הכל מבינים עכשיו כי בלי היריב רות בין שני צדדים אלה, לא יזוו דבר. לכן קיבל מיטראן את ער-

המאורע הזה מרגיש את מצב-הנוכחי של ישראל בעולם — אחרי הכרזת-השלום של אש"ף בחודש ה-20 של האינתיפאדה, אחרי "חישוקי" הליכוד. רגלי ישראל ופלסטיין, זה לצד זה, היו יותר מאשר הברקה של אמרגן שוהרסנסציה. הם ביטאו נאמנה את תודעת הציבור ברוב מדינות העולם. אין עוד הקבלה ישראל-מצריים או ישראל-ירדן. בעיני העולם כולו, ההקבלה היא ישראל-אש"ף. העלייה הדיפלומטית המסחררת של אש"ף בשוק הדיפלומטי הבינלאומי מבטאת תודעה עולמית זו. הכל מבינים עכשיו כי בלי היריב רות בין שני צדדים אלה, לא יזוו דבר. לכן קיבל מיטראן את ער-

המאורע הזה מרגיש את מצב-הנוכחי של ישראל בעולם — אחרי הכרזת-השלום של אש"ף בחודש ה-20 של האינתיפאדה, אחרי "חישוקי" הליכוד. רגלי ישראל ופלסטיין, זה לצד זה, היו יותר מאשר הברקה של אמרגן שוהרסנסציה. הם ביטאו נאמנה את תודעת הציבור ברוב מדינות העולם. אין עוד הקבלה ישראל-מצריים או ישראל-ירדן. בעיני העולם כולו, ההקבלה היא ישראל-אש"ף. העלייה הדיפלומטית המסחררת של אש"ף בשוק הדיפלומטי הבינלאומי מבטאת תודעה עולמית זו. הכל מבינים עכשיו כי בלי היריב רות בין שני צדדים אלה, לא יזוו דבר. לכן קיבל מיטראן את ער-

ההצגה כרחיפות משהו, שניתן היה להביאו לג'ורג' בוש. מחוסר ברירה, לקח חומר שכבר היה מוכן: הצעה קורמת של יצחק רבין לעריכת בחירות בשטחים הכבושים.

ההצעה זו היה יתרון גדול. "בחירות" היא מילת-קסם באמריקה. אי אפשר שם להתנגד לבחירות, כשם שאי אפשר להתנגד לאמהות ולעוגות-תפוחים אמריקאיות.

מאז עומדת לפני שמיר וחבריו הבעייה: איך לרדת מן העץ הזה. כי שמיר, בדיוק כמו יריביו מבית, מבין כי בחירות יובילו כמעט אוטומטית להקמת מדינה פלסטינית.

סולם שני. החישוקים של אריאל שרון עזרו לשמיר במידה מסוימת. אבל הם עוררו זעם כה רב בצמרת הממשלה האמריקאית, עד כי שמיר נאלץ למהר ולהודיע לכל העולם שהחישוקים אינם תופסים. הם תופסים רק בתוך הלי-כור.

כאפשרות שנייה התחיל השבוע מנגנון ההסברה הרישמי להתקין סולם אחר כדי לרדת מן העץ.

באופן שיטתי החלו כלי-תיקשורת לפרסם סטטיסטיקה על מיספר הפלסטינים ש-גרצחו בינם לבין עצמם.

קו ההסברה: גובר מיספר הרציחות של פלסטינים בידי פלסטינים. נים. נרצחים מ-ש. משפתים פעולה עם ישראל. יש אווירה של טרור פנימי, שתמנע כעד מנהיגים מתרנים מלהציג את מועמדותם בבחירות. כמילא אין אפשרות לקיים בחירות חופשיות, וכל רעיון הבחירות יורד למעשה מן הפרק.

אין סיוון. טיעון זה כוזב מעיי-קרו.

אמנם גדל מיספר החריגות של פלסטינים בידי פלסטינים, ככל שנמשכת האינתיפאדה. קורבנות המעשים האלה הם אנשים חדר שורים במסירת מירע לשב"כ. ללא המידע הזה לא היה השב"כ מצליח לנחול הצלחות כה גדולות בחשיפת הוועדות העממיות, בעצירת זורק-אבנים ובגירושים אחרים, בהריסת בתים ובגירושים מנהיגיהם. בשטחים טוענים כי כל משתף פעולה עם השב"כ שנחשף מוזהר, ואם אינו חרל ממעשיו הוא נשפט על-ידי בית-דין עממי.

תופעות אלה אופייניות לכל התקוממות עממית מן הסוג הזה, כאשר אין בידי המתקוממים כלים להפעלת מישמעת, כמו מישטרה ובית-סוהר. כך אירע לא רק כאל-גייריה וברום-אפריקה, אלא גם במאבק היישוב הערבי נגד השיל-טון הבריטי.

בניגוד לדברי ארנס, לא היו עד כה שום מעשי-רצח על רקע של "חיסול חשבוניות" בין אירגונים יריבים, או למניעת מגעים ישראל-ליים-פלסטיניים על רקע מדיני. אלה היה "סיוון" פלסטיני. אמנם היו באחרונה כמה מקרים של הצתות מכוניות של עסקנים ידועים, והי פץ כרוז של גוף אלמוני נגד אישים מסוימים, אך נגרדה וברצועה מדי שוכנעים הכל כי אלה הם מעשי-פרובוקציה של גופים ישראלים רדוקא, העוסקים במילחמה פסי-כולוגית לשבירת החווית המאור-חרת של האינתיפאדה.